

Arrest

nr. 197 945 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MARCHOUH
Hoogstraat 60/0.1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2017 met refertenummer 71513.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2009 gaat de gemeente Maasmechelen over tot de ambtshalve schrapping van de verzoekende partij uit het bevolkingsregister.

1.2. Op 11 maart 2009 vraagt de verzoekende partij om terug in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdelingen nadat zij van ambtswege werd afgevoerd op 20 februari 2009.

1.3. Op 20 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek van 11 maart 2009.

1.4. Op 10 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

1.5. Op 13 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4., ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 52 258 van 30 november 2010 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.

1.9. Op 12 januari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als vader van een minderjarig Belgisch kind.

1.10. Op 11 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.01.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 29.06.1999 (26) door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar, een geldboete van 100 BEF (x200= 20.000Bef) (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) en een geldboete van 100 BEF (x200= 20.000Bef) (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) wegens: opzettelijke slagen en verwondingen, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving; wapens en munitie.

Betrokkene werd op 21.03.2000 door de Politie rechtbank van Tongeren afdeling Maaseik (veroordeling bij uitstek) veroordeeld tot een geldboete van 50 BEF (x200:10.000Bef) (vervangende gevangenisstraf van 16 dagen) met uitstel van 1 jaar voor 25 BEF (x200= 5.000Bef), een geldboete van 100 BEF (x200= 20.000 Bef) (vervangende gevangenisstraf van 30 dagen), verlies van recht tot sturen van 15 dagen van alle categorieën wegens:

Onopzettelijke slagen en verwondingen, verkeer, geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de houder of bestuurder.

Betrokkene werd op 11.04.2000 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Tongeren tot een

gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 100 BEF (x200= 20.000 Bef)(vervangende gevangenisstraf van 1 maand wegens: Valsheid in geschriften door een particulier, valsheid in geschriften, gebruikmaking door een particulier.

Betrokkene werd op 10.10.2003 veroordeeld bij verstek door de Politie rechtbank van Hasselt tot een geldboete van 75,00 EUR (x5= 375,00 EUR)(vervangende gevangenisstraf van 15 dagen) wegens: verkeer.

Betrokkene werd op 18.05.2004 veroordeeld bij verstek door de Politie rechtbank van Vilvoorde tot een geldboete van 26,00 EUR (x5= 130,00 EUR) (vervangend rijverbod van 30 dagen) wegens: verkeer.

Betrokkene werd op 25.01.2005 veroordeeld bij verstek door de Politie rechtbank van Tongeren afdeling Maaseik tot een geldboete van 30,00EUR (x5= 150,00EUR)(vervangend rijverbod van 8 dagen) wegens: geen bewijs van technische controle, inbreuk inzake de technische controle der motorrijtuigen.

Betrokkene werd op 02.05.2006 veroordeeld bij verstek door de Politie rechtbank van Tongeren afdeling Maaseik tot een geldboete van 100,00EUR (x5,5= 550,00 EUR)(vervangend rijverbod van 15 dagen) wegens: geen bewijs van technische controle.

Betrokkene werd op 09.05.2006 veroordeeld bij verstek door de Politie rechtbank van Tongeren afdeling Maaseik tot een geldboete van 100,00 EUR (x5,5= 550,00 EUR)(vervangende gevangenisstraf van 30 dagen), verlies van recht tot sturen van 3 maanden van alle categorieën wegens: geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de houder of de bestuurder; geen bewijs van verzekering; geen bewijs van technische controle.

Betrokkene werd op 12.02.2007 veroordeeld bij verstek door de Politie rechtbank van Antwerpen tot een geldboete van 40BEF(te verhogen met de opdecimen ten tijde van de inbreuk)(vervangend rijverbod van 8 dagen wegens: verkeer.

Betrokkene werd op 18.11.2009 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Tongeren tot een geldboete van 400,00 EUR(x5,5= 2.200,00 EUR)(vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) wegens: Inbreuk inzake werkloosheidsuitkeringen/-controle gepleegd met bedrieglijk inzicht door de werkloze.

Betrokkene werd op 25.06.2013 bij verstek veroordeeld door de Politie rechtbank van Tongeren afdeling Maaseik tot een geldboete van 50,00 EUR(x6= 300,00 EUR)(vervangend rijverbod van 15 dagen), verlies van recht tot sturen van 8 dagen van alle categorieën wegens geen inschrijving van het voertuig en geen technische controle.

Betrokkene werd op 21.05.2014 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Limburg afdeling Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden, een geldboete van 1.000,00 EUR (x6= 6.000,00 EUR)(vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met uitstel van 3 jaren voor 1.000,00 (x6= 6.000,00 EUR) en een bijzondere verbeurdverklaring wegens: Verdovende middelen: handel: bezit, ten aanzien van een kind dat geen volle 12 jaar oud is, verdovende middelen: handel: bezit, ten aanzien van een kind dat meer dan de volle 12 jaar en minder dan volle 16 jaar is, verdovende middelen: handel: bezit, ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar.

Betrokkene werd op 20.10.2014 veroordeeld bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Limburg afdeling Tongeren tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 100,00EUR (x6= 600,00EUR) (vervangende gevangenisstraf van 30 dagen) wegens: Valsheid in geschriften: gebruikmaking, Valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid.

Betrokkene werd op 01.04.2015 veroordeeld bij verstek door de Politie rechtbank Limburg afdeling Tongeren tot een geldboete van 15,00 EUR (x6= 90,00 EUR)(vervangend rijverbod van 30 dagen) wegens: Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: bord C43 - snelheidsbeperking.

Betrokkene werd op 09.11.2015 veroordeeld bij verstek door de Politie rechtbank van Leuven (veroordeling bij verstek) tot een geldboete van 30,00 EUR (x6= 180,00 EUR) (vervangend rijverbod van 30 dagen), verlies van recht tot sturen van 15 dagen van alle categorieën wegens: Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking

Betrokkene werd op 1.12.2015 veroordeeld bij verstek door de Politierechtbank van Limburg afdeling Maaseik tot een geldboete van 20,00EUR (x6= 120,00EUR) (vervangend rijverbod van 15 dagen) wegens: Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: bord C43-snelheidsbeperking.

Uit het bovenstaande blijkt aldus dat betrokkene al op jonge leeftijd in aanraking is gekomen met het gerecht, met name werd hij op 29.06.1999 op 24 jarige leeftijd reeds veroordeeld en bleef betrokkene nadien strafbare feiten plegen waarbij de laatste veroordeling dateert van 2015 en betrokkene toen al de leeftijd had van 41 jaar. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het feit dat betrokkene recidiveerde blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Voorts dient er op gewezen te worden dat de 'georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Het feit dat het recht op verblijf in het gedrang kon komen door zijn criminele activiteiten heeft betrokkene er niet van weerhouden deel te nemen aan strafbare feiten. Evenmin heeft de geboorte van zijn dochter in 2000, in casu de referentiepersoon, betrokkene op het rechte pad gebracht/gehouden noch het feit dat hij goed omkaderd is geweest door zijn familie. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelk betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Wat het belang betreft van de referentiepersoon, in casu betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind, dient er in de eerste plaats op gewezen te worden dat dit kind ondertussen zeventien jaar is en dat uit het geheel van de beschikbare gegevens, geenszins blijkt dat betrokkene de voornaamste zorgdrager was/is van zijn kind dat voor haar dagelijkse zorg, de emotionele en de materiële zorg in eerste instantie afhankelijk was van haar moeder en later van de ouders van betrokkene, in casu haar grootouders. Uit het Rijksregister blijkt bovendien dat de referentiepersoon sinds 16.11.2009 inwoont bij haar grootvader (daarvoor woonde zij in bij haar moeder), terwijl betrokkene er pas op 27.05.2011 en 12.01.2017 staat gedomicilieerd. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk zijn rol als vader opneemt, blijkt dit nergens uit het dossier. Hieromtrent werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondanks de geboorte van zijn dochter in 2000 zich ertoe heeft laten verleiden de wetten en

regels in België meerdere malen niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. Haar eerste middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangezien verwerende partij de aanvraag van verzoeker geweigerd heeft om reden dat verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en zulks ingevolge de vermelde strafrechtelijke veroordelingen op zijn strafregister.

Aangezien inderdaad het verblijf geweigerd kan worden omwille van redenen vermeld in artikel conform art. 43 vrw..

De bevoegde Minister beschikt daarbij over een ruime beoordelingsvrijheid¹, doch moet het gevaar wel actueel zijn.

Indien het verblijf geweigerd wordt omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten zonder na te gaan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door art. 8 van het EVRM kan een schending uitmaken van het evenredigheidsbeginsel.

Aangezien verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij slechts uitsluitend verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, zonder te verduidelijken dat er aan de veroordeling omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij niet of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, doch dient zij alle andere relevante stukken inzake de integratie en gezinsleven van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar".

Aangezien zelfs een "goed voorziene" veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn "duurzame lokale verankering" groot is.

Aangezien in casu de feiten in hoofde van verzoeker van jaren lang geleden dateren, doch is zijn duurzame lokale verankering enorm groot in het Rijk aangezien hij al langer dan 20 jaar in België vertoeft en alhier één gezin vormt met zijn dochter, zus en moeder, met wie hij altijd samen is verbleven. Aangezien verzoeker daarenboven al de verplichtingen opgelegd in de uitgesproken titels correct heeft nageleefd.

Aangezien verzoeker de opgelegde straffen heeft uitgevoerd, zich altijd vrijwillig heeft aangemeld teneinde de strafuitvoering op vrijwillige basis uit te voeren, dient onderstreept te worden in de beoordeling van zijn dossier. Immers, het elektronisch toezicht dat werd opgelegd aan verzoeker in het

kader van de uitvoering van zijn straffen, werd correct nageleefd, onder toezicht van het Justitiehuis in Tongeren.

De positieve houding van verzoeker dient onderstreept te worden.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast "

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn echtgenote en kinderen en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van de door verzoeker gepleegde misdrijf.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Aangezien dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten en de gezinssituatie van verzoeker.

Aangezien het bestaan van een werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in casu niet aanwezig is in hoofde van verzoeker.

Verzoeker brengt volledigheidshalve een arrest bij van de RW, waaruit dezelfde redenering wordt gevolgd als verzoeker heden bijbrengt in onderhavig verzoekschrift (stukken 2).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, dat het verblijfsrecht geweigerd wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet gelet op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Vervolgens worden de veroordelingen die de verzoekende partij opliep tussen 1999 en 2015 – zestien in totaal – opgesomd, waarbij telkens verwezen wordt naar de aard van het misdrijf en naar de uitgesproken strafmaat. In de bestreden beslissing kan vervolgens gelezen worden dat uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het feit dat de verzoekende partij recidiveerde blijkt dat haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Voorts wordt gemotiveerd dat de georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit is met indrukwekkende economische en operationele en dikwijls grensoverschrijdende connecties, dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Voorts wordt overwogen dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, dat de georganiseerde drugshandel ook zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan, dat daardoor de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt. Dat gelet op voorgaande,

overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet, het verblijf kan geweigerd worden, dat het feit dat haar recht op verblijf in gedrang kon komen door haar criminele activiteiten de verzoekende partij er niet van weerhouden heeft deel te nemen aan strafbare feiten, dat evenmin de geboorte van haar dochter in 2000, *in casu* de referentiepersoon, de verzoekende partij op het rechte pad heeft gebracht/gehouden, noch het feit dat zij goed omkaderd is geweest door haar familie. Er wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij had moeten weten dat een dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van een verblijfsrecht, dat het niet respecteren van strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Betreffende artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat gezien de voorgaande overwegingen het persoonlijke en familiale belang van de verzoekende partij dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, waarbij verwezen wordt naar een arrest van de Raad waar gesteld wordt dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. In de bestreden beslissing wordt er nog op gewezen dat de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet worden nagekeken. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd over het belang van het kind, zijnde de referentiepersoon. Er wordt op gewezen dat het kind ondertussen 17 jaar is en dat uit het geheel van de beschikbare gegevens, geenszins blijkt dat de verzoekende partij de voornaamste zorgdrager was/is van haar kind dat voor haar dagelijkse zorg in eerste instantie afhankelijk is van haar moeder en later de ouders van de verzoekende partij, dat uit het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sinds 16 november 2009 inwoont bij haar grootouders (en daarvoor bij haar moeder), terwijl de verzoekende partij er pas op 27 mei 2011 en 12 januari 2017 staat gedomicilieerd, dat hoeverre de verzoekende partij haar vaderrol opneemt, niet blijkt uit het administratief dossier, dat geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt herhaald dat de verzoekende partij ondanks de geboorte van haar dochter in 2000 zich ertoe heeft laten verleiden de wetten en regels in België meerdere malen niet te respecteren, dat dit allerminst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarig kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

2.1.5. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het verblijf kan geweigerd worden omwille van redenen vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat de verwerende partij beschikt over een ruime beoordelingsvrijheid maar het gevaar actueel moet zijn.

Waar zij lijkt voor te houden dat er een schending is van het evenredigheidsbeginsel daar het verblijf geweigerd wordt omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten zonder na te aan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt vooreerst uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening gehouden werd met het gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM. Na een lezing van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij voorts bezwaarlijk voorhouden dat enkel geweigerd wordt op grond van strafrechtelijke veroordelingen en feiten zonder na te aan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde. Immers wordt niet alleen toegelicht dat de verzoekende partij tot zestien maal toe tussen 1999 en 2015 strafrechtelijk veroordeeld werd, doch wordt tevens toegelicht voor welke specifieke misdrijven zij werd veroordeeld alsook welke de uitgesproken strafmaat was. Daarnaast wordt eveneens uitgebreid gemotiveerd om welke redenen de verzoekende partij geacht kan worden door haar persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, waarbij verwezen naar het feit dat de verzoekende partij al op jonge leeftijd – 24 jaar – in aanraking kwam met het gerecht en nadien strafbare feiten bleef plegen en de laatste veroordeling dateert van 2015 toen de verzoekende partij al de leeftijd van 41 jaar had, naar de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten en naar het feit dat de verzoekende partij recidiveerde, alsook naar het feit dat de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij geenszins dienstig voorhouden dat slechts uitsluitend wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen, zonder te verduidelijken dat er aan de veroordeling omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Ook kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij niet verduidelijkt of er elementen voorhanden zijn in haar hoofdte die erop kunnen wijzen dat zij de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren, nu in de bestreden beslissing duidelijk gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij al op jonge leeftijd – 24 jaar – in aanraking kwam met het gerecht en nadien strafbare feiten bleef plegen en de laatste veroordeling dateert van 2015 toen de verzoekende partij al de leeftijd van 41 jaar had en naar het feit dat de verzoekende partij recidiveerde waaruit onder meer blijkt dat de verzoekende partij een actuele ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Daarnaast wordt er tevens op gewezen dat noch het mogelijks in het gedrang komen van haar recht op verblijf, noch de geboorte van haar dochter in 2000, noch het feit dat zij goed omkaderd is geweest door haar familie, haar op het rechte pad heeft gebracht/gehouden.

2.1.6. De verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij niet enkel dient te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen, doch alle relevante stukken inzake de integratie en gezinsleven van de verzoekende partij op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, aangezien één strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen bewijs van een actueel gevaar voor de openbare orde impliceert. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan doen uitschijnen dat een actueel gevaar voor de openbare orde werd afgeleid uit één strafrechtelijke veroordeling, nu in de bestreden beslissing een opsomming geschiedde van zestien strafrechtelijke veroordelingen. Voorts herhaalt de Raad dat niet enkel gewezen werd op de strafrechtelijke veroordeling, doch ook op de aard van de gepleegde misdrijven en de uitgesproken strafmaat en ook wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een actueel gevaar te zijn voor de openbare orde. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij alle relevante stukken inzake de integratie en het gezinsleven van de verzoekende partij dient op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen dient te puren inzake het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, doch laat zij na te verduidelijken welke elementen uit haar integratie of gezinsleven zouden nopen tot een andere beoordeling van haar persoonlijk gedrag. Bovendien wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de integratie en het gezinsleven van de verzoekende partij in overweging heeft genomen bij de beoordeling of het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, doch meent dat er van integratie geen sprake kan zijn daar de verzoekende partij de strafrechtelijke bepalingen in België niet respecteert en dit eigenlijk ook niet nastreeft en dat het gezinsleven de verzoekende partij niet op het rechte pad gebracht of gehouden heeft, dat het gedrag van de verzoekende partij allermint getuigt van een verantwoordelijkheid tegenover het minderjarig kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden en dat ook niet blijkt dat de verzoekende partij de voornaamste zorgdrager is/was van haar kind. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als actueel gevaar, gaat zij opnieuw voorbij aan het feit dat het niet gaat om één strafrechtelijke veroordeling enerzijds en aan het feit dat niet enkel rekening werd gehouden met de strafrechtelijke veroordeling(en) op zich doch ook met de aard en de ernst en het actueel karakter van de feiten, met het feit dat de verzoekende partij recidiveerde en met het feit dat de verzoekende partij al op jonge leeftijd – 24 jaar – in aanraking kwam met het gerecht en nadien strafbare feiten bleef plegen en de laatste veroordeling dateert van 2015 toen de verzoekende partij al de leeftijd van 41 jaar had. Daarnaast werd bij de beoordeling van het actueel gevaar voor de openbare orde ook rekening gehouden met het feit dat noch het mogelijks in het gedrang komen van haar recht op verblijf, noch de geboorte van haar dochter in 2000, noch het feit dat zij goed omkaderd is geweest door haar familie, haar op het rechte pad heeft gebracht/gehouden.

De verzoekende partij stelt dat zelfs een goed voorzien strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mag zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden, *a fortiori* als haar duurzame lokale verankering groot is, dat de feiten van jaren geleden dateren en haar lokale verankering groot is aangezien zij langer dan twintig jaar in België vertoeft en alhier één gezin vormt met haar dochter, zus en moeder, met wie zij altijd samen heeft verbleven. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd dateren van lang geleden. Uit niets blijkt dat de veroordelingen van 2015, 2014 en 2013 betrekking hebben op feiten die dateren van zeer lang geleden. Met het stellen dat deze feiten geen belemmering mogen vormen voor verblijf gelet op haar duurzame lokale verankering, voortkomende uit haar verblijf van meer dan twintig jaar in België en gelet op het feit dat zij één gezin vormt met haar dochter, zus en moeder, weerlegt de verzoekende partij voorts geenszins de motieven

van de bestreden beslissing die betrekking hebben op het gezinsleven en de integratie. Door enkel te stellen dat een duurzame lokale verankering voortvloeit uit meer dan twintig jaar verblijf in België weerlegt de verzoekende partij de motieven dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven, niet. Betreffende de familiale belangen van de verzoekende partij wordt gemotiveerd dat deze ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde, waarbij er wordt op gewezen dat noch de geboorte van haar dochter in 2000, noch het feit dat zij goed omkaderd is geweest door haar familie, haar op het rechte pad heeft gebracht/gehouden alsook dat geenszins blijkt dat de verzoekende partij de voornaamste zorgdrager was of is van haar kind. Met het enkel er op wijzen dat zij één gezin vormt met haar dochter, zus en moeder, met wie zij altijd samen is verbleven, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven en toont zij geenszins aan dat de verwerende partij onterecht of onzorgvuldig oordeelde dat haar familiale belangen ondergeschikte geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde.

2.1.7. Waar de verzoekende partij zou menen dat haar strafblad geen belemmering mag vormen voor het verblijf daar zij de uitgesproken titels correct heeft nageleefd, en zij de opgelegde straffen heeft uitgevoerd, zich altijd vrijwillig heeft aangemeld teneinde de strafuitvoering op vrijwillige basis uit te voeren en het elektronisch toezicht dat werd opgelegd correct werd nageleefd, waarbij haar positieve houding dient onderstreept te worden, wijst de Raad er op dat het feit dat zij haar straffen correct heeft uitgevoerd geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Immers vloeit deze vaststelling voort uit het feit dat de verzoekende partij al op jonge leeftijd in aanraking is gekomen met het gerecht, met name op 24-jarige leeftijd, en nadien strafbare feiten bleef plegen waarbij de laatste veroordeling dateert van 2015 en de verzoekende partij toen al de leeftijd had van 41 jaar alsook uit de aard, de ernst en de recentheid van de tijd van de feiten, die eveneens opgesomd worden in de bestreden beslissing. Evenmin kan het feit dat zij haar straffen correct heeft uitgevoerd afbreuk doen aan de vaststelling dat de georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit is met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties, dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit in een kaderbesluit wordt overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten, dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, dat de georganiseerde drugshandel ook zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel ervan, dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt. De verwerende partij is in de mogelijkheid overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid, waarbij deze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, waarbij dit gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen. Met het enkel er op wijzen dat zij de haar opgelegde straffen correct heeft uitgevoerd toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij niet langer een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Zij weerlegt de motieven die geleid hebben tot deze conclusie – namelijk de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, het feit dat zij al op jonge leeftijd in aanraking is gekomen met het gerecht en nadien strafbare feiten bleef plegen waarvan de laatste veroordeling dateert van 2015, het feit dat zij recidiveerde en het feit dat de geboorte van haar dochter in 2000 en het feit dat zij goed omkaderd is geweest door haar familie haar niet op het rechte pad heeft gebracht of gehouden – niet door het enkel er op wijzen dat zij de haar opgelegde straffen correct heeft uitgevoerd. Ten slotte wijst de Raad er op dat de verzoekende partij meent dat haar veroordelingen geen belemmering mogen vormen voor het verblijf gelet op het correct uitvoeren van de haar opgelegde straffen, doch nalaat te wijzen op enige wettelijke bepaling waaruit zou blijken dat een gevaar voor de openbare orde niet langer kan vastgesteld worden of dat bepaalde veroordelingen niet mogen betrokken worden in de beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, wanneer de opgelegde straf bij een bepaalde veroordeling correct werd uitgevoerd.

2.1.8. Waar de verzoekende partij er op wijst dat een beroep op het begrip openbare orde het bestaan van een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast veronderstelt, waarbij zij meent dat de motivering niet afdoende is daar niet op een redelijke manier getoetst is gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden met haar echtgenote en kinderen en geen rekening werd gehouden met de concrete situatie van het door haar

gepleegde misdrijf, kan zij niet gevolgd worden. De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde waarbij terdege wordt uiteengezet waarom de verwerende partij meent dat zij een werkelijk en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij wordt overigens ook verwezen naar de aard en de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, waarbij de verschillende veroordelingen tussen 1999 en 2015 van de verzoekende partij - zestien in totaal - worden opgesomd en waarbij ook telkens verwezen wordt naar de aard van het misdrijf en naar de uitgesproken strafmaat, naar het feit dat de verzoekende partij al op jonge leeftijd in aanraking is gekomen met het gerecht en nadien strafbare feiten bleef plegen waarvan de laatste veroordeling dateert van 2015, naar het feit dat zij recidiveerde en naar het feit dat zij veroordeeld werd voor handel in verdovende middelen en dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt. Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met de concrete elementen betreffende de strafrechtelijke feiten in het dossier van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt niet duidelijk met welke concrete situatie van het door haar gepleegde misdrijf rekening had moeten gehouden worden, laat staan op welke wijze deze concrete situatie had kunnen leiden tot een andere beoordeling van haar persoonlijk gedrag. Ook heeft de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met het kind en de familie van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat de geboorte van haar dochter in 2000, noch het feit dat zij goed omkaderd is geweest door familie de verzoekende partij op het rechte pad heeft gebracht of gehouden. De verzoekende partij weerlegt deze motieven betreffende haar kind en haar familie niet, laat staan dat zij aantoon op welke wijze het in rekening nemen van haar kind en familie een andere beoordeling van het bestaan van een werkelijk en genoegzame ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, zou rechtvaardigen.

2.1.9. De verzoekende partij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is doordat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten en de gezinssituatie van de verzoekende partij. De Raad herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten. Zo werd immers gewezen op de aard van de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld is alsook op de strafmaat van de veroordelingen. Eveneens, het weze herhaald, blijkt uit de motieven dat rekening gehouden werd met de gezinssituatie van de verzoekende partij waarbij gewezen wordt op de aanwezigheid in België van een minderjarig 17-jarig kind en van familie. De verzoekende partij toont geenszins aan met welke gezinssituatie geen rekening werd gehouden, noch dat de beoordeling in de bestreden beslissing van de gezinssituatie onzorgvuldig tot stand is gekomen.

2.1.10. Met de loutere bewering dat het bestaan van een werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast niet aanwezig is in haar hoofde, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de beoordeling in de bestreden beslissing dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving gebaseerd is op foutieve of kennelijk onredelijke motieven.

2.1.11. Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad dat zij voegt bij haar verzoekschrift en hierbij stelt dat in dit arrest dezelfde redenering wordt gevolgd als zij heden bijbrengt, dient te worden vastgesteld - naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben - dat zij nalaat aan te geven op welke manier het voormelde arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare.

2.1.12. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.13. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen*" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt

geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij in de aanhef van het eerste middel de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken zorgvuldigheidsplicht, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, is het eerste middel bijgevolg niet ontvankelijk.

2.1.14. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“2.2. Tweede middel

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel. Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

2.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, door in haar tweede middel enkel een theoretische uiteenzetting te geven betreffende het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel, op geen enkele wijze uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een kennelijke wanverhouding. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en onder verwijzing naar het eerste middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3.1. Het derde middel wordt door de verzoekende partij toegelicht als volgt:

"Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker heeft - in tegenstelling met de motivering van de bestreden beslissing - altijd vooraanstaand geweest in de zorg van zijn dochter; het feit dat er op bepaalde tijdstippen geen sprake was een gezamenlijk adres, impliceert uiteraard niet dat verzoeker geen zorgdrager is geweest van zijn dochter. Immers, de moeder van zijn dochter heeft verzoeker overgelaten aan de opvoeding van hun dochter, zodoende verzoeker wel altijd daaromtrent zijn verantwoordelijkheid heeft genomen.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM)".

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu onstuitbaar het geval is.

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is immers niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft blijkende uit zijn administratief dossier al langer dan 6 jaar in België alwaar hij uitstekend geïntegreerd is.

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar: aan de hand van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker een effectief gezinsleven beleefd met zijn echtgenoten en kinderen.

- de hechtheid van de economische, sociale, culturele en familie banden met België;

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Ten overvloed van feit en recht blijkt dat verwerende partij in de bestreden beslissingen voornoemd onderzoek niet heeft gevoerd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat met zijn echtgenote en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst om reden dat het niet redelijk te verantwoorden is om van de dochter ter van verzoeker te verwachten om naar Turkije te verhuizen, aangezien zij thans in België sedert haar geboorte alhier vertoeft en de aanvraag tot gezinshereniging heeft ingesteld om met verzoeker in België een gezinsleven verder te zetten.

Tevens beroept verzoeker zich op - art. 7 de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven - van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De instellingen en organen van de Unie zowel als de lidstaten kunnen dan nu ook al aan de eerbiediging van het Handvest worden gehouden. Het Handvest vormt immers de bevestiging van de algemene beginselen van de rechtstaat die gemeen zijn aan de constitutionele tradities van de lidstaten. In die zin heeft de communautaire rechter uitdrukkelijk diverse keren naar het Handvest verwezen."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3.3. Betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"Het feit dat het recht op verblijf in het gedrang kon komen door zijn criminele activiteiten heeft betrokkene er niet van weerhouden deel te nemen aan strafbare feiten. Evenmin heeft de geboorte van zijn dochter in 2000, in casu de referentiepersoon, betrokkene op het rechte pad gebracht/gehouden noch het feit dat hij goed omkaderd is geweest door zijn familie. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelk betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. (...)

(...)

Wat het belang betreft van de referentiepersoon, in casu betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind, dient er in de eerste plaats op gewezen te worden dat dit kind ondertussen zeventien jaar is en dat uit het geheel van de beschikbare gegevens, geenszins blijkt dat betrokkene de voornaamste zorgdrager was/is van zijn kind dat voor haar dagelijkse zorg, de emotionele en de materiële zorg in eerste instantie afhankelijk was van haar moeder en later van de ouders van betrokkene, in casu haar grootouders. Uit het Rijksregister blijkt bovendien dat de referentiepersoon sinds 16.11.2009 inwoont bij haar grootvader (daarvoor woonde zij in bij haar moeder), terwijl betrokkene er pas op 27.05.2011 en 12.01.2017 staat gedomicilieerd. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk zijn rol als vader opneemt, blijkt dit nergens uit het dossier. Hieromtrent werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd. Bovendien dient opgemerkt te worden dat

betrokkene ondanks de geboorte van zijn dochter in 2000 zich ertoe heeft laten verleiden de wetten en regels in België meerdere malen niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden."

2.3.4. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet ingaat op de vraag over het al dan niet bestaan van een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM, doch er op wijst dat overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. De verwerende partij motiveert voorts dat het persoonlijke en familiale belang van de verzoekende partij ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde en wijst hiervoor naar het feit dat het recht op verblijf in het gedrang kon komen door de criminele activiteiten de verzoekende partij er niet van weerhouden heeft deel te nemen aan strafbare feiten, naar het feit dat ook de geboorte van haar dochter in 2000 en het feit dat zij goed omkaderd is geweest door haar familie, haar niet op het rechte pad gebracht/gehouden heeft en naar het feit dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

2.3.5. De verzoekende partij meent dat het bestuur een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, dat er sprake is van een inmenging, dat deze is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken, dat er met andere woorden een afweging dient gemaakt te worden tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat, dat rekening dient gehouden te worden met de duur van het verblijf in het land, dat zij immers langer dan zes jaar in het land verblijft en uitstekend geïntegreerd is, met haar gezinstoestand en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven met echtgenoten en kinderen en met de hechtheid van de economische, sociale, culturele en familiale banden met België, dat de verwerende partij dit onderzoek niet heeft gevoerd.

2.3.6. *In casu* wordt aldus niet betwist dat het bestreden besluit in overeenstemming is met de wet en dat het een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. De verzoekende partij is wel van mening dat geen belangenafweging gebeurde door de verwerende partij alsook dat bij deze belangenafweging rekening diende te worden gehouden met de duur van het verblijf in het land, dat zij immers langer dan zes jaar in het land verblijft en uitstekend geïntegreerd is, met haar gezinstoestand en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven met echtgenoten en kinderen en met de hechtheid van de economische, sociale, culturele en familiale banden met België.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij motiveert dat het persoonlijke en familiale belang van de verzoekende partij ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde en hiervoor verwijst naar het feit dat het recht op verblijf in het gedrang kon komen door de criminele activiteiten de verzoekende partij er niet van weerhouden heeft deel te nemen aan strafbare feiten, naar het feit dat ook de geboorte van haar dochter in 2000 en het feit dat zij goed omkaderd is geweest door haar familie, haar niet op het rechte pad gebracht/gehouden heeft en naar het feit dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. De verzoekende partij kan aldus geenszins voorhouden dat uit de bestreden beslissing geen belangenafweging blijkt. Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening gehouden werd met haar langdurig verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie en economische, sociale en culturele banden, doch hieromtrent werd overwogen in het kader van de belangenafweging, dat het feit dat het recht op verblijf in het gedrang kon komen de verzoekende partij niet ervan weerhouden heeft om deel te nemen aan strafbare feiten, dat de geboorte van haar dochter in 2000 haar niet op het rechte pad gebracht heeft, dat zij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van een regulier verblijfsrecht en dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook eigenlijk niet na te streven, zodat de persoonlijke belangen van de verzoekende partij ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet. Voorts blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening gehouden werd met haar gezinsleven, doch hieromtrent werd overwogen in het kader van de belangenafweging, dat de geboorte van haar dochter in 2000, noch het feit dat zij goed omkaderd is geweest door haar familie haar op het rechte pad heeft gebracht of

gehouden zodat de familiale belangen van de verzoekende partij ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De verzoekende partij weerlegt ook deze motieven niet.

Uit bovenstaande motieven blijkt aldus dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM. Er werd een belangenafweging doorgevoerd tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische samenleving, waarbij werd besloten dat het persoonlijke en familiale belang van de verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en een inmenging in het gezinsleven en het privéleven van de verzoekende partij aldus mogelijk is om de openbare orde te verzekeren.

2.3.7. De verzoekende partij stelt nog dat het voor haar onmogelijk is om een familieleven in het land van herkomst te leiden of verder te zetten, doch beperkt zich tot een louter bewering die zij bovendien niet nader toelicht. Waar zij meent dat het voor haar zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst omdat het niet redelijk te verantwoorden is om van haar dochter te verwachten om naar Turkije te verhuizen aangezien zij thans sedert haar geboorte hier in België vertoeft en zij haar aanvraag tot gezinshereniging heeft ingesteld om samen in België een gezinsleven verder te zetten, wijst de Raad er vooreerst op dat het feit dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indiende om in de mogelijkheid te zijn in België een gezinsleven verder te zetten, geenszins de onmogelijkheid of moeilijkheid aantoonde om het gezinsleven elders voort te zetten. Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat het voor haar zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst omdat het niet redelijk te verantwoorden is om van haar dochter te verwachten om naar Turkije te verhuizen aangezien zij thans sedert haar geboorte hier in België vertoeft, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing kan gelezen worden dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij de voornaamste zorgdrager is/was van haar kind dat voor haar dagdagelijkse, emotionele en materiële zorg in eerste instantie afhankelijk was van haar moeder en later van haar grootouders, dat haar dochter sinds november 2009 inwoont bij haar grootvader (en voordien bij haar moeder), terwijl de verzoekende partij pas op 27 mei 2011 en 12 januari 2017 gedomicilieerd staat bij de voornoemde grootvader, dat nergens in het dossier blijkt in hoeverre de verzoekende partij haar rol als vader opneemt alsook dat ondanks de geboorte van haar dochter in 2000 de verzoekende partij zich er toe heeft laten verleiden de wetten en regels in België meerdere malen niet te respecteren, wat allermindst getuigt van een verantwoordelijkheid tegenover het minderjarig kind, zoals van een goede huisvader verwacht kan worden. Gelet op voorgaande motieven, die door de verzoekende partij niet worden weerlegd, noch ontkracht zoals ook blijkt uit punt 2.3.8., kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het voor haar zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst. Immers kan het gezinsleven in de omschreven omstandigheden in de bestreden beslissing, verdergezet worden door de verzoekende partij en haar dochter, ook bij het niet verblijven van de verzoekende partij in België. Zo kan de dochter van de verzoekende partij, die inmiddels zeventien jaar is, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de verzoekende partij bezoeken in het land van herkomst of elders en kunnen de verzoekende partij en haar dochter contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

2.3.8. De verzoekende partij betwist ten slotte de motieven betreffende het belang van het minderjarig kind, namelijk haar dochter en stelt dat zij, in tegenstelling tot de motieven van de bestreden beslissing, altijd vooraanstaand geweest is in de zorg van haar dochter en dat het feit dat er op bepaalde tijdstippen geen sprake was van een gezamenlijk adres uiteraard niet impliceert dat zij geen zorgdrager is geweest van haar dochter, dat immers de moeder van haar dochter de opvoeding van de dochter aan haar overgedragen heeft, zodoende dat zij altijd haar verantwoordelijkheid heeft genomen. De Raad wijst er vooreerst op dat de stelling van de verzoekende partij dat zij altijd vooraanstaand geweest is in de zorg van haar dochter en dat zij altijd haar verantwoordelijkheid heeft genomen, loutere beweringen betreffen die niet gestaafd worden door de verzoekende partij. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat uit het geheel van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij de voornaamste zorgdrager was of is van haar kind dat voor haar dagdagelijkse zorg, de emotionele en materiële zorg in eerste instantie afhankelijk was van haar moeder en later van de ouders van de verzoekende partij alsook dat nergens uit het dossier blijkt in hoeverre de verzoekende partij daadwerkelijk haar rol als vader opneemt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij meent dat het enkel feit dat er op bepaalde tijdstippen geen sprake was van een gezamenlijk adres impliceert dat de verzoekende partij geen zorgdrager is geweest van haar dochter. De verwerende partij stelt immers dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij de voornaamste zorgdrager was of is van haar kind dat voor haar dagdagelijkse zorg, de emotionele en materiële zorg in eerste instantie afhankelijk was van haar moeder en later van haar grootouders en dat nergens uit het dossier blijkt in hoeverre zij daadwerkelijk haar rol als vader

opneemt. Daarnaast wijst de verwerende partij er op dat haar dochter inwoont bij haar grootvader sinds november 2009 terwijl de verzoekende partij er pas op 27 mei 2011 en 12 januari 2017 staat gedomicilieerd.

2.3.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER